

Koncem listopadu vypukly v čínských městech demonstrace proti omezujícím opatření proti covidu, bylo slyšet hlasy volající po odstranění prezidenta Xi Jinpinga, západní mainstream v tom viděl začátek osvobozující revoluce, která z Číny udělá povolný americký satelit, něco ve smyslu České republiky. Nestalo se, demonstrace utichly, čínský režim má pevnější stabilitu než mnohé západní, nicméně demonstrace krátce po sjezdu komunistické strany překvapily. Na sjezdu komunistické strany v klíčovém projevu prezident Xi neskrýval rizika, šance a výzvy, kterým Čína čelí. Prezident rád používá staré čínské metaforu, hovořil o možných černých labutích na obzoru. Několik let se v Číně vůbec nedemonstrovalo a velké vlny protestů čínské vedení překvapily. Západní mainstream, který ve vlastních zemích opěvuje nejstupidnější typy lockdownů, čínská a ruská opatření vydává apriori za špatné. Tvrdá protivirová opatření v 2020-22 snížily počet obětí na minimum, na pár tisícovek. Pokud by mocenské centrum na demonstrace reagovalo rychlým ústupem od omezujících opatření, vyvolalo by to u obyvatelstva dojem, že strana nemá otěže moci v

rukách a ztratila by image. V příštích měsících mocenské centrum vyladí cestu ústupu od nulové tolerance covidu. Ve francouzském Le Figaro na Západě žijící čínský disident z roku 1989 Wuer Kaixi připomněl slova Teng Xiaopinga, „200 mrtvých vykoupí 20 let stability“, disident uznal, že se slova potvrdila. Komunistická strana nabídla lidu handl: politickou spolupráci oproti ekonomické svobodě, podle disidenta tento handl akceptoval i Západ a otevřel se čínské ekonomice. „Jak něco takového mohl Západ připustit, vrátilo se mu to jako bumerang. Jaká iluze, že Čína se stane kapitalistickou, že se zrodí občanská společnost a nakonec i demokracie? Domnívat se, že strana je slabá, je jednoduše stupidní iluze.“ Dobrou disidentovu analýzu nakonec zbortí málo přesvědčivý závěr, domnívá se, že komunistické straně odzvonilo, masy mladých chtějí svobodný internet a posílat své selfii celému světu, je to velmi individualistická generace a ta otřese mocí komunistické strany. Předně unifikovaná masa mladých, která leží na internetu a posílá selfii už nemůže být méně individualistickou a větším stádem, doba se vyznačuje právě tím, že jí chybí individuality, které by otevřely jiné reálné perspektivy. Spíš se zdá, že čínská cesta je ve světovém vývoji něčím objektivním.

Generální tajemník a prezident Xi Jinping přesvědčil stranickou elitu, aby mu prodloužila běžný mandát na další období, tj. dalších 10 let, svědčí pro to fakt, že sjezd nejmenoval prezidentova nástupce, jak bylo vždy v minulosti zvykem. Xi vytěsnil z nejužšího mocenského centra soupeřící frakce, politické schema se změnilo, poprvé od osmdesátých let nebude čínského lídra nikdo omezovat. Západní specialisté na Čínu často spekulují, kdy se už konečně Čína osvobodí, což v jejich pojetí znamená téměř výhradně paralelu k ruskému osvobození Jelcinovy doby. USA vnesou do země demokracii a svobodu a naordinují ekonomické a politické reformy, přesně řečeno Čínu bezohledně rozsápou, jak dělaly celé devatenácté a polovinu dvacátého století. Např. v knize R. Garside „Velký skok ke svobodě“ je popsán scénář politického převratu ke svobodě, čínský Gorbačov se spojí s americkým prezidentem a s jeho pomocí začne realizovat

reformy. Tento typ veselé politologie praktikují na amerických univerzitách, první zemí na světě, která urgentně potřebuje ekonomické a politické reformy jsou právě USA. USA, pokud budou mít dost síly a příležitostí, okamžitě zablokují čínskou ekonomiku. Prezident Xi deset let konsolidoval moc a vytěsňoval liberalizující perspektivy, jednotné vedení kolem lídra není v nejistých časech, které se rýsují, špatnou volbou, vedení je schopné rychle a efektivně reagovat na výzvy doby.

Demokratické perspektivy Číny vzrušují západní komentátory a znalce, neexistuje na světě země, které by demokratizace neprospěla, ovšem není to právě ten typ demokracie, který se praktikuje na Západě, ten dospěl do slepé uličky a zvrátil se ve svůj opak. Demokratická Čína v popisech amerických universitánů je poslušným spojencem a vazalem USA. Něco takového by na dvě stě let umrtvilo světovou evoluci. Nemůže být řeči o tom, že čínská elita připraví zemi podobný scénář, tj. demontáž vlastního politického systému, který se v ekonomické oblasti ukazuje být nejlepším na světě. Západ není schopen rozpoznat objektivní polohu komunistické strany v čínské společnosti, pokud se Čína začne demokratizovat, pak pouze v případě, že se vyčerpají možnosti ekonomického růstu, což je málo pravděpodobné, pokud k tomu dojde, bude to čínský typ demokracie, vzdálený západním představám. Čínské vedení se poučilo na ruském případě, že ústup od starých institucí a struktur není dobrý, ale velmi nebezpečný. Komunistická strana uplatňuje na ekonomiku jistý vliv, ale v objektivních a ekonomice prospěšných kolejích, např. Xi omezil vliv internetovských gigantů, ale ne ve jménu znárodnění, ale kvůli vylepšení podnikatelské atmosféry pro malý a střední byznys. Nejpravděpodobnějším vývojovým scénářem je posilování vlivu komunistické strany v modelu soukromé a státní ekonomiky a udržování vývojové stability. Čínská elita stále hledá způsob, jak vyhladit sociální stratifikaci, aniž by se poškodil soukromý sektor. Čínská politika nechápe společenskou prosperitu jako pasívní systém

rozdělování státních prostředků a sociálních dávek, jak se praktikuje na Západě, ale bází sociálního systému jsou pracovní příležitosti, které zajistí člověku sociální standard a lidskou důstojnost.

Prezident Xi navrhl Obamovi schema čínsko-amerických vztahů založené na vzájemné úctě v politice a výhodách v ekonomice, americká strana návrh nepřijala. V období Trumpova vládnutí nabraly čínsko-americké vztahy v ekonomice silně konfrontační charakter a za Bidena se tato konfrontace přenesla do politiky a ideologie. Konfrontace mezi odcházejícím hegemonem a nastupujícím má objektivní charakter. V západních komentářích se kalkuluje s tím, že nějaké jiné křídlo ve vedení komunistické strany by stát demokratizovalo a přiblížilo Západu, ovšem vývojevý směr čínského giganta objektivně nemůže být založen na rychlých spekulacích západních komentátorů, nakonec by to vedlo k větší katastrofě než dohlédnou. Světová perspektiva, to dnes neznamena Západ, planetární perspektiva je čínská a nalomit tuto perspektivu by mělo tragické následky pro celou planetu. Obroda nepřijde za Západu do Číny, ale má opačný směr. Konkrétní personální obsazení čínského vedení je důsledek okolností, ale směr čínské politiky má objektivní charakter.

| LIBOR ČÍHAL

■ ■ ■ ■ ■ (2 votes, average: **5,00** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> **Jak poslat článek?**

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

